

Halullisten Sieluin Hengelliset Laulut

ilmestyi ensi kerran w. 1790. Se sisälsi 26 laulua.

Tekijää ei mainita. Kokoelmasta tuli nopeasti hyvin suosittu.

vuoteen 1865 mennessä siitä oli otettu 22 painosta eri puolella maata.

1800- ja 1900-luvuilla lauluja lisättiin niin,
että nykyaikaisessa kirkossa on 196 laulua.

Näiden edelleenkin kokoelman alussa on alkuperäiset
26 laulua.

Ohessa on kuvattuna nämä laulut

12. Nököpanon mukaisina.

TURKUSA, 1830.

Präntätty S. C. Frencellin ja Bojan tykönä

Jesuksen Nimeen!

Halullisten Sieluin

Hengelliset Laulut,

Keskimmäisen Ylösrakennuksen

Uskosta ja Christillisuudesta

Täällä viimeisillä lopun ajoilla.

Col. 3: v. 16.

Uskan Jumalan sana runsoi teissä, laitelka viisaut-
tellen. Opetakaa ja ruvokaa teidän keskenänne
Psalmeilla ja Kiitos-Dirillä ja Hengellisillä Lau-
luilla, weisaten armon kautta Herralle teidän sydä-
missänne.

12:nes Ylöspano.

HURSU, 1830.

Prantätty J. C. Frencellin ja Pojan tykönä.

IMPRIMATUR.

Ad mandatum,

NICLAS HJELT.

Fac. Theol. Ab. Not.

I. Nösköhoitus Uffowaisille Hengen
rohkeuteen ja turwalliseen mieleen
Wapahujasans.

W. P. Niinä Jumala! tahdot, tapahdu tott.

v. 1.
Ei hätä ol' yhtään Jesuren kans, Emme
tarwitse peljätä ketän, Ei tuimingan wihol-
linen woimallans, Meitä langeta yhteen
hätään, Sill' Jesus on wiel, Sillä kaidal-
la tiell', Omain lastensa turwa ja kilpi, Siis
rohkiast, Nyt käykäm wast, Pyhää tietä myö-
den paits wilppi.

v. 2.
Kul' on wihamiest niin woimallinen? Ett'
kukista woipi sen Herran, Kuin on meidän
Vinnamme armollinen, Kuin maahan löi Sa-
tanan kerran, Sentähden waikk', Waellaisim-
me kaikk', Pimian laaxon pohjasa sywäs,
En sittengän wiel, Me pelkäisi siel, Sill'
turwam on Jesures hywäs.

v. 3.
Hän wäsytyt Sielut wirwotta woi, Ja
rawita näändynen hengen, Hän tyhjästä ma-
ilman alusa loi, Hedelmälliser sunaisi san-
gen. Ah! odottakaam, Ja huokatkaam, Hywäs
toiwos Jesuren perään, Hän woiman meill,
Täs Herran tiell' Tuur armelijast andapi
erään.

v. 4.

Hän Elämän Ruhtinas, kuollo kus' on Sun otas? helvett misä voittoa? Jeesus meill' elämän edes on tuon, Hän walais meit armonsa koitos, Ylistys ain, Meidän Jumalam, Kuin Jeesuren Christuren kautta, Voiton meill' soi, Lunasturen toi, Ja vielä meit Jeesures' autta.

v. 5.

O! syndi, et woi sinä duomita meit, Ehkä kiusat ja kauhistat wahan, So Jeesus sun sywahan merehen heitt, Me luotamme Herrahan tähän, Hän puhubax, Ja hurkubax, Meit' werelläs kallilla pesee, Kuin Jeesureen, Turvaam itsem, Ei syndi sitt sydämeen pääse.

v. 6.

Ab! siis te Jeesuren ystävät kaikk', Hywäs' toiwos' ain palwetaat Händä, Mikäät uskalustanne heittäkö pois, Waikk' kiusaja waiwapi teitä, Ei hän woi wiel, Tällä Herran tiell, Teitä kulleisan wahingoon saatta, Sentähden wiel, Te iloittaat täällä, Ja rippulat Jeesures' kiini.

v. 7.

Hänen Hengensä auttaapi heikkouttam, Kost' kaikki meisd puuttuwan tunduun, Siis kaikki Hänen päällens' uskaldakam, Koska sielut meis tahtowat unduun, Jos woima on pois, En me rukoilla wois, Engä juosten käyd' elämän tiellä, Niin rukoilee Hän, Meidän edestän, Jos me Jeesures' ripumme vielä.

v. 8.

Herra Herrall Jeesurell andanut on, Tuur aiwan oppineen tielen, Lohduttaman niit joill

Hän armost on sugn, Hänen peräänsä halusen mielen, Hän heikkoille, Waettömille Woimaa, wäkee, lahjoikka aina, Se uskotam, Niin me myös saam, Hengen woiman, jonga Hän laina.

v. 9.

Ab! tule nyt Jeesu wahwista meit', Warusta myös woimalla Laiwoast, Ett' käwisim aina wanburkusten teit, Siihen asti kuins pääskät meit waiwast, Sinull' uskomme, Nyt Sielumme, Sā sen voit tallella pitää, Täysi toivo on null', Ab! Jeesu siis kuul! Tule nyt ja meit itsehes liitä. Amen.

2. Jeesuren kärsimisen osallisuudesta.

W. P. Kuing Jeesus! sielas sydämes 2c.

v. 1.

Ab! Jeesu rakkain ystävän, Sull' ijäisen tuon kiitoren, Sun piinas, waiwas edest, Etts omall werell ostit mun, Kiblaisit morsiameri sull, Hurkubax teit Isääs edes, Waiwaa, Luskaa, Väiwää, yötä, Rakkast työtä, Olet tehnyt, Minun syndein julmain tähden.

v. 2.

Ab! katso kuinga werinen, On muotos minun sulhaisen', Ab! mitä sielun tuskat! Sā kärsit, hurdat: ah ja woi, Null' sunnit julmat päällen toi, Näin kauhiaa kirousta, Waiwas' Kauhias' Maasa makaat, Synnin taakat, Sua painaa, Ab! kuing kuuma werisauna!

v. 3.

v. 8.

D! ettän tätä armoa, Taidaisin oikein
arwata Ja sydämeštän kiittää, D! että we-
ren pisara, Jokainen minus liikkua, Tai-
dais sua ylistää, Mut' Sä tietää Kyllä
taidot, Mikä waima, Mua estä, Epäusko,
Synnin pesä.

v. 4.

Ja, Jesu, näet kyllä sä, Kuing keltvotoi-
nen olen mä, Näin sinua kunnioittamaan,
Sen teke kaikki Jesuinen, Etten mä ole wai-
wainen, Sä aldis armahdamaan, Ah! kuul,
Ann mull, Nyt se jano, Sielun himo, We-
res perään, Että oman' painus mereen.

v. 5.

Niin wihelijäinen syndinen, Niin tabrattu
ja saastainen, Kuin olen, tulen etees, D!
Jesu päälleen armahda, Ja puoleen rakkaast
katsabda, Sill turmaa etsin weres, Anna
Wuotaa, Tästä waiwas, Haawoist' alas,
Sydämeeni, Weres pisar leworeni.

v. 6.

Ann' minull tästä tuskast, työst, Yr uusi
woima alat myös, Waiwojas tutkimahan,
Ann weren, joka haawoistas, Täät' wuosi pii-
nas, waiwoisas, Sydämeen wuota maahan,
Ettän Mahdan, Jokapäiwä, Mielell' nöyräll,
Mat' muistaa, Weristä kuolemas tuskaa.

v. 7.

See minua köyhät syndiser, Ja ensimmäi-
ser kerjäjät, Sun ristik juures alat, Ettän
niin huonon' sokiana, Niin täynnä, Synnin
haawoja, Kuin olen, armoa halaan, Sill sä
Kyllä,

Kyllä, Armon annat, Synnit kannat, Me-
reen sywään, Jos mä anon henges' köyhän'.

v. 8.

Täs olen Jesu armias, Sä holho itse ta-
waras, Perindös, omaisutta, Niin huonona
Kuin makaan täs, Niin kokonansa werelläs,
Mä olen ostettuna, Etän, Olet Mat' omas,
Weres woimas, Wirwotettu, Synnin wioist'
puhdistettu.

v. 9.

Ah! ota nyt mun sydämen, Kätkke awet-
tuun kylkeheen, Ja haawais lepo-pesään, Ah
kuule rukoureni, Et' mua waiwais palkari,
Kaikena elon ikän', anna Minun tulla pestyr,
Upotetur, Haawais mereen, Zionin puhdistus-
lähteen.

v. 10.

Ja, Amen Jesu armost kuul', Mitä Mor-
siames ano suld, Ann uskol' sinua nähda,
Et oikeis Morsian-waatteisa, Nutuis Taiwan
kuoreisa, Pää-päiwääs saisin wiettää, Rit-
joita waiwojas Sydämeni, Sulhaiseni, Rien-
nä sängen, Dengi, morsian huuta: Amen.

3. Matilman turhudesta ja Taiwan ilosta.

Weisatan omalla nuotillansa.

v. 1.

En ymmärrä, Mik' ilo, mikä kunnia, Täs
ma-

— 8 —
maailma' olis saatava, En hymmärrä, Koff
Taiwas yrinänsä, Se ombi hankailkkinen,
Ei puutu ikänänsä, Siel' ilo tylläinen.

v. 2.

Ei itku siel, Ei tauti, kalleit aiwoja, Et
rutto, sodan waiwoja, Ei raskas miel', Waan
ilo, riemu aina, Ja weisu parembi kuin
täällä, Jong' Jumal'kailill' laina, Kuin usko
Poikas päällä.

v. 3.

D! asundo, Kus' portit owat pääryst',
Perustus kalleist' kiwistä, D! asundo, Koff
täällä murhe paina, Miin henges' sitä muis-
telen, Ming' ilon siellä laina, Jumala lap-
fillens.

v. 4.

D! Kaupungi, Kus' Herran itse Templi
lie, Ei kuut eik' auring' tarwinne, D! Kau-
pungi, Kus' elon wirta juoree Jumalan ja
myös Karitsan, Ja elon puu se tuore, Sen
kaduill' hawaitan.

v. 5.

Et aina niin, Etts tätä taiwan riemua,
Sä saisit Herran nautita, Et' aina niin: Ei
täällä ilo löyttä, Lain maailman latwiall' tu-
rulla, Kailk' paras elom näyttä, Tähtetyr
surulla.

v. 6.

Ann' anderi, D! armollinen Jumalan,
Kautt' Poikas kalliin kuoleman, Mun syndi-
ni, Ja wahwist' Henges' woimall', Ett' täsä
surun alhosa, Nyt kilwottelsin toimell', Sitt
saadan iloita.

— 9 —
4. Karitsan Häistä.

B. 1. Eija minun Sielon juur' iloisest' re.

v. 1.

D! iloinen aika jong' Jeesus Taiwaast' meil'
anda, Ja autuden lahjoja Moriamell' köy-
hälle kanda, Siis iloitkaam: Ja riemuit-
kaam, Sill' Karitsan häät nyt owat tullet
juur' armost.

v. 2.

Jo viimeinen aika nyt käsiä oletwan nä-
ky, Ei Jeesus nyt viimeisen tulonsa kanka
sill' wirtwy, Hän tulos' jo on, Ja walmista
mond', Tääl' iloisell' ehtoll' nyt ijaisten häi-
tensä wierax.

v. 3.

Siis Jeesuren Moriam! Yllääs waskan jo
riennä, Jo warusta sinuas kuoleman, elä-
män tiellä, Ah! walmista, Ja kaunist', Nyt
sydämes Sulhaisen Jeesuren kildawall' sikkill.

v. 4.

Syhtä lamppus palawax rakkaun tulesi,
Ja wiritä sydämes armon woimasta uudest,
Uin loistamaan, Ja walaisemaan, Etts olisit
walmis koff' Taiwahan basunat paubaa.

v. 5.

Ah! autuas Sielu kuin Jeesurell' sydämens
anda, Ja hänelle tarpehens kaikki alati kan-
da, Säll' on jo täällä, Murhetten saäl', Nr
suloinen hausta ja iloinen Autuden Sulha.

v. 6.

Mäis autuden häisä on iloiset päiwät ja
betket, Ei puutu Moriameld' mokiata wii-
naa

naa ja nestett', Sill Sulhainen, Se suloi-
nen, Hän juomutta händä juur armosta rak-
kaus wirrast.

v. 7.

Ylkä on Kuningain Kuningas, Herra suu-
ri, Mutt Morstan on köyhä ja huono ja
alastein juuri, Ei yhtäkän, Rääpäldäkän,
D' hänellä jolla hän werhoitais syndinäsä
hyvän.

v. 8.

Tain Morstamen huonon its Ylkä on we-
relläns ostan, Ja syvästä helmetin haudast
armosta nostan', Ett' omarens sais, Ja kau-
nistais, Sill ansaitull kallil ja kiildämäll
autuden hameell.

v. 9.

Kost' näki hänen juur kedolla makawan we-
res', Niin paloi sydämen halusta hänen pe-
rääns, Ett' ristin pääll', Juur werisell sääll,
Hän oikeun häneheen itsellens rakkahast osti.

v. 10.

Wiel armon Hengi myös Puhemies Sie-
lulle liennee, Kuin Jesuren uskohon hartaast
händ waatia tienne, Hän muistutta, Ja ke-
hoitta, Händ Sydämens Jesurell kokonans
andamaan hlön.

v. 11.

Hän kirkastaa Sulhaisen ihanas, rakkaus
luomios, Ja näyttä Händ Morstamell we-
rises waimainsa muodos', Hän sano häll,
Näin ristin pääll, Dn Jesures werisell kuo-
lemall sinua ostan.

v. 12.

v. 12.

Kats! Jesuren weriset walsenneet silmät
ja kasnot, Kats! amattuun haamoinsa su-
loiset autuden rotkot, Se sydän myös, Kuin
werises' twös, Dn pistetty läpitse sinulle sy-
dämen kätkör.

v. 13.

Näin kowa ja syngiä en Jesuren bää-päiwä
ollut, Et wihdoin on kiretun puun päällä
edestäs kuollut, Juur pilkasa, Ja waimasa,
Näin weriset askelet Ylkä on edestäs käynyt.

v. 14.

Kost' Sielu nyt wihdoin Jesurell suostu-
must' anda, Niin Hengi kost' hänelle kiblaus
lahjat lända, Hän merkitään, Ja kauniste-
taan, Jesuren ansion kallil ja kiildämäll
kullall'.

v. 15.

Sitt' riisutan endiset synnin rääpälet poi-
jes, Ja saastaisuus pestään pois Zionin puh-
distus-lähtees, Pää-kounistus, Se puku uus,
Kuin Karitsan weres on walaistu, puetaan
päälle.

v. 16.

Näin Morstian Ylkänsä Jesuren tygö wie-
dään, Ja uskon formurell Hänehen yhdiste-
tään, Nyt alkawat häät, Ja ilo-päiwät,
Kuin alati kestävät ihäises riemus ja rauhas.

v. 17.

Ylkä sitt' Morstamen Isän eteen johdat-
taa, Ja ansions kiildämis' waatteis Hälle
osotta: Ah! sanoo Hän: Minun Isän! Ann
minulle tai syndini ijäti waiwani paskar.

v. 18.

v. 18.

Mä ostin hänen juur suurell tuskall ja waiwall, Ja työtä tein kowasti hyhtynell werisell paidall, Mä monella työll, To päiwäll ja yöll, Olen händ omaren pyhännyt ja wiimein woittan'.

v. 19.

Isä sitt morsiamen suloisest armolla krunna, Ja julkisest kaikille taiwahas uloshuuta: Nyt iloitkaat, Ja riemuitkaat, Sill Karitsan häät owat tullet ja emändä walmis.

v. 20.

Wiel Morsian Isäldä uuden nimen saapi, Kans annetaan hänelle Dengen lahja ja pantti, Ja nimi myös, Täs armon työs, Elämän kirjahaan selkiäst kirjoitetaan.

v. 21.

Sitt amiolirja uus Morsiamell kirjoitetaan, Ja Jesuren sydämen werellä wahvistetaan, Mä olen nyt sun, Ja sä olet mun, Ei elo eik kuollo meit koskaan eroittane.

v. 22.

Mä olen sun pääs, sun autudes kilpi ja turwa, Mä olen myös syndis ja kuolemas ijäinen surma, Mä warjelen, Ja suojele, Sun alati armoni ihanas helmas ja warjos.

v. 23.

Waiiks olet sä huono, raadollinen ja halpa, En mindä sentähden sinua hyljä en' las-ta, Kyll minulla on, Miin lahjoja mond', Etis minusa iäisest rikkar ja rawitur tulet.

v. 24.

v. 24.

Mä annan sull kunnian kruunun ja wadakunnan, Mä annan ansion, armon ja sydämen rauban: Mä annan wiel, Sun iäti siel, Mun Isäni huoneisa iäistä autuutta perii.

v. 25.

Pysh waan minun yhteydesäni aina, Ja rakkauteni alati mielehees paina, Ann minulle waan, Sun sydämes ain, Miin sinulle minusa autuaast läypi ja hywin.

v. 26.

Sitt ruokitaan Morsian makialla Taiwan mannalla, Ja hää-pöytään istuimaan Ilkänsä kansa panna, Miin wiinasta, Suur makiasta, Hän juopi suloisest ihanas Dengen ilos.

v. 27.

Tai hää-elo uskasti kuitengin wielä tääll muuttu, Ja tunduma wirwotus monasti tabtopi puuttuu, Et Morsian taas, Täs kyy-nelden maas, Saa köyhyses' istuu ja odottaa pisarat armoo.

v. 28.

Wiel Ilkä myös wälittäin suloisest kadwonsa kätkee, Ett' Morsian murheisans itku-sunll huuta ja hakee, Tääll ystäväs, Ja Jesurens, Kost näky kuin olis hän kokonans annettu ylö.

v. 29.

Näin koetta Ilkä Morsiamens uskoo ja toiwoo, Et monasti näky häll olewan salattu elo. Wiel turmellus myös, Täs kiltwotus

tus työs, Kyll' uskasti waiwea ja hämmen-
dää sydämen ilon.

v. 30.

Näist kaikista kuiteng' Jeesus Morfiandans
auttaa, Ja jokaisen kynnelen parhagi hänel-
len saatta, Kost' kuoleman tie, Händ poijes
wie, Ja woiton waunuill hän Taimahan ja-
lihin wiedään.

v. 31.

Nyt riisutan poijes se katowa moja ja ru-
ku, Tänn' jätetään syndi ja surkens, waiwea
ja suru, Ei huokaut, Eik' walitust, Eik'
suruista muotoa Taimahan salisa nähdä.

v. 32.

Kost' Morfin Engeleild Taimasen sisäl-
le wiedään, Miin kiildawis' waatteis hän as-
tuu istuimen eteen, Ja helmahaan, Nyt kan-
netaan, Sen Yhjän kuin hän on täällä kih-
lannut armoni'.

v. 33.

O! rakkahin Jesu, mun sydämen iloita tien-
ne, Kost' ajattelem sit' iloo kuin Taimahas
lienee, Kuing Morfiames, Suur kullaisel',
Ja kiildawas' pugus' siel' ijäti edesäs kohta.

v. 34.

Siel' kuulu ijäisest weisun ja kandelein soit-
to, Ja wuorottain weisataan Karitsall' ilos-
ta woittoo, Siel' päiwät ja yöt, On rie-
muiset työt, Kans juowutaan ijäti autuist
hekuman wirroist.

v. 35.

Siell' näkewät walitut Jeesuksen kirkaasa
muodos, Kans iloiten katsowat ihanan rak-
kauns

kauns luonnos', Niis haawoisa, Kuin Ka-
ritsa, Täällä kärsi ilolla Morfiames autu-
den tähden.

v. 36.

Oh suloinen Jesu! ann' Morfiames wal-
misna olla, Siis kuin sä kerran lunniaas tah-
dot tulla, Mut uskomaan, Ja edottamaan,
Siis kuin me sinusta weisamme ijäisäs häisä!

5. Walmistuksesta Yhjän tulemisesta.

Weisatan omalla nuotillansa.

v. 1.

Nyt herätkäät ja tielle tulkaat, Ja Taimaan
postein äändä kuulkaat, So herä Zion wal-
womaan, Tai hetki puoli yön on ajast, O
herä, sillä Yllä Taimaast, Nyt tulee Mor-
fiand noutamaan, Te Neitsel' wiisohat, Lam-
punn' walmistakat, Pallelujah! Oh! hangitkan,
Pää-joukosan, Menemään, Yllää wastahan.

v. 2.

O! Neitsen joukko ihanaista! Kats kuinga
kruunut kirkaast paistaa, Sun Ylläs armo
kädesä, O! älä huol' kuing mailm' kohtaa,
Sill' ajan hetkell' loppuu kohta, Kost' kaikki
tules palanee; Siis kärsi uskosa, Ja juorus
lopeta, Yr rahtu aik, On pian menn', Ja
jälken sen, Sä pääset Jeesust näkemään.

v. 3.

Jos vielä wahan odottanen, Miin Yhjän
äändä kuulla saanen, Sin' suurna woiton
päi.

päivänä: Nyt kuulkaat tänne ystävänä, Me
tunnen teitä omareni, Teillä wirwotus on löy-
tävä, Mun waldakunnasani, Jong teillä on
walmistan, Mun armoni, Ah! nyt siis waan,
Niin sanokaam, Ett Jesustamme nähdä saam.

v. 4.

Kuul' Zion! äänen kajastawan, D ilost
lähde juoremahan, Ja odot autuast toiwoa,
Sill' Ylkä tulee tulollansa, Hän tulee suu-
res' kunniasansa, Hän tulee kirkklaudella, D
tule paistehem! Herra Jesu ystäväm, Ho-
sianna! Juur mielelläns, Hää-huonesees,
Nyt seuraa sinun Morsiames.

v. 5.

Me kiitost weisam' silloin siellä, Suloisell
Engelitten kielell, Ja harppuin heljällä äänel-
lä; Siis uudes Jerusalemissa, Me Taiwan
kuoreis autuisa, Weisam' istuimes edesä; Si
silmiä nähnytkän, Siä korwa kuullutkän,
Tät' iloa: Siis iloiten, Nyt pyrkikäm, Ett'
siell saamm' weisat' kiitoxen.

6. Hengellisestä Walwomisesta.

Weisatan omalla nuotillansa.

v. 1.

D! herättää te hitaat sielut juuri, Ja
muistakaat kuing' Herran armo suuri, Dn
synnin unest sielut herättän, Ja autuut tar-
joo, jättäkää nyt muuta, Ja kuullekat kuin
Jesús teille huuta, Siis walwokaat.

v. 2.

v. 2.

D! herättääkät sill' synnin paulain juonet,
Niit armon walo yrin ilmei tuonee, Kuin
walwomaisen silmät walistaa: D! walitkaat
sen teitän johdattamaan, Te muutoin kuljett'
juuri kuolemahan, D walwokaat!

v. 3.

D! walwokaat, sill' waikk' on hengi aldis:
Niin liha kuiteng, heikouteen walmis, Se li-
hallinen sydän turmeldu, Jong' tundemahaan
Jesús teitä saotti, Siis kulkakaat te sinn'
kung' Hengi waati, D walwokaat!

v. 4.

D! walwokaat, sill' kärke tässä paikkaa,
Kuin tietää et on juuri wäbä aikaa, Nyt
parhaans tele sielui nielemään, D warusta-
kat teitän' armon koutta, Sill' makamaan
ei suingan tässä auta, Siis walwokaat.

v. 5.

D! walwokaat, ennen kuin kuollon hekkell',
Te huomamata joudutt' matkan', retkell', Te
näett' kuing' elost kuollon kammioon, Täälä'
wiedään terweet, sairaat, pieni, suuri, D!
on teillä heikki tietämätöin juuri, Siis wal-
wokaat!

v. 6.

D! walwokaat, et walmit mahdat olla,
Siä päivär kosta Jesús tahtoo tulla, Kuin
näette kaikist aika joutuneet, Ja lukaties et
tai se päivä liene, Sill' kosta Herra tule,
en me tienne, Siis walwokaat.

Hengelliset laulut.

B

v. 7.

v. 7.

D! valmistat, et uskon lamppu palais
Ja sydämenne Jeesus uskos halais, Ja Hä-
nen viimeist kunnions tuloa, D! kuulkaat
siis mit' Jeesus teildä anoo, Eill sen Hän
minull ja myös kaikill sanoo: Siis wal-
vokaat!

7. Viimeisestä Duomiosta.

v. 1.

Ne kostonpäivä Taiwaasa määrätty lienee,
Kuningan Kuningald' ylhäises maas', Kosk'
Adamis lapset Hän koota tienne, Ja suurel-
la kunnialla ilmesthy taas, Ilon uskowaisill,
Maan uskomattomill hirmuisex waiwar, ja
piinaxi niill'.

v. 2.

Kosk' Duomari ilmesthy Taiwahan pilwif,
Niin paistawat kostonsa kirkkaudest, Hän
eroitta lambaitans perkelen wuohist, Ja jul-
ki tuo heidän nyt kowaludens, He saawat
nyt menn', Siisheen järween, Kus liekki ja
waiwa on ijäinen.

v. 3.

Kaikk' maailma täytetän basunan äänell,
Ja Engelein huudolla meres' ja maas, Kuin
kokuwa omi jokaisell äärell, Sek' pienet
ett' suuret tomustans taas, Niin monda
kuin täällä, Eitt' elävät wiel, He muutetan
älkästä juuri siell.

v. 4.

v. 4.

Mengät te kiroitut ijäiseen waiwaan, Siin
tulises järwes' ja paikasa nyt, Te oletta hyl-
jännet armon ja Taiwan, Ja tallannet we-
ren, ei ole mun syöt', Et hirmuinen tie,
Teit' pojies wie, Eill armon' tiell usiasti
tarjottu lie.

v. 5.

Tulkaat mun Isäni siunatut kaikki, Kuin
oletta kuullet mun ääneni täällä, Mä teitä
nyt kunniaan johdatan rotki, Ja saatan pois
murhen ja kynnelden sääd; Tulkaat nyt
tänn', Mun ystävän, Ijankaiikkista autuut-
ta perimään.

v. 6.

Uhl suloisin Jesu! aut waatteeni kätken,
Et walmin ja walpaon' ain olisin täällä,
Ett' krunauni pidän ast viimeiseen hetkeen,
Ja lujana olisin, wartiani päällä, Uhl tule
nyt waan, Mun Wapahajan, Ja johdata
ijäiseen haminaan!

8. Möskehoitus halullisille Sieluille ahkeraan juoruum autuuden tiellä, odottaisans Jeesusen tuloa.

Waisatan kuin edellinengin.

v. 1.

Sielut kuin kuljette autuuden tiellä, Oikaat
waan uskoiset armohon työs, Autuuden päi-
mä

B 2

wä meill kasis on wielä, Jesuren ääni wiel
kuulupi myös, Ah! joutukan waan, Sol' ar-
mon on saan', Ettet jäis ijäti owehen taan.

v. 2.

Ei autuuden matkalla undumaan auta, Ei
elämän tiellä wiimytell saa, Ei kruunu myös
woiteta laiskuden lautta, Eit' Taimaseen
halawall rakas ol' maa, Ei onduma myös
Eul' aikoin täs työs, Händ saawutta kuole-
ma syngiäs yös.

v. 3.

Ah! joutukaat, sielut! sill' aika on kallis,
Mutt' päivä on lyhy ja kiiruhtaa pois, Wiel
autuden kruunu meill' kailill' on aldis, Meill'
kailill' sen Jesus juur sydämeist sois, Ah!
joutukaam täälä', Pois orjuden säälä', Et
Jesures päässim voitohon pääl'.

v. 4.

So jättäkäm mailman katowa humu, Ja
juostamme ilolla kotia päin, So pyhikkäm
silmistäm hitaun sumu, Ja kiiruhtain kulke-
kam' halusa näin, Eix kuin me saam, Sill'
turwahan taan, Iloista kiitosta weisata waan.

v. 5.

Ah! suloihin Jesu! jo kehoita kailkt, Kuin
kulkewat armon ja elämän tiell, Ettet jäis
kengän kruunuas väitfi, Eit' yhteen kans tu-
lissim Taimaasa wiel, Siel' elämä on, Juur
muuttumatoin, Ja ylistys ijäti suuttumatoin.

9. Rehoitus synnin kuormalda ras-
kautetuille sieluille käymään edes
armo:istumisen tygö.

W. I. Iloikat 10 Jumalan Lapsit 20.

v. 1.

Sulkaat tänn, kuin työtä teette, Olett' :;
Raskautetut, Te jotka Jesust halaillette, Sul-
kaat :; Saamaan wirwoitus; Jesurenne
teitä halaa, Hänen Sydämensä palaa, anda
lewon kailille, Jotka päällens uskonee. Kii-
tos Herran :; Joutuu hetki, Että waiwam
helle jähty, Pysyväinen uskansasa, Saapi
Hänelä' :; Kruunuansa.

v. 2.

Jesu! sä kuin kutsumuren, Tygös :; an-
nat kuulua, Kuule minun rukouren: Jesu :;
wedä minua, Tygös tulla en mä tiedä, Et-
lets itse mua wedä: Herra Jesu minull suo,
Hengen woima elandoo, Ann' mun ijät :;
Tykänäs olla, Ja sun kansas yhteen tulla,
Wahwist minun uskon' täällä, Niin saan
minä :; Kruunun siellä.

v. 3.

Siihen tytyy sydämeni, Että :; Luotan
sanas pääl. Se on lewor sielulleni, Olen :;
wapahdettu tääl. Armoo Hän tykän löy-
dän, Jesuresa elon täyden; Olen autuas ijä-
ti, Kiitä Herraa sieluni, Jesu, Jesu :; Kii-
tos sinull, Ei sen armon annoit minull, Että
Sinua sulhaiseni, Saanen omat :; sielulleni.